

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Hetfő

124. szám.

Pest, augusztus 7. 1848.

Nem kell táblabíró politika.

Előfizethetni csak a kiadónál országuton Kunewalder házban, vidéken a k. postahivatalnál.

Előfizetési ár:

Julius elejétől kezdve fél évre Budapesten házhozordással 5 ft. Vidékre postán borítékban 6 ft.

Évnegyedre Budapesten 2 ft. 30 kr. vidékre postán 3 ft. 30 kr..

Egy hónapos előfizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetésektől egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 3 kr. peng. p. fizettetik.

Pest, aug. 7.

A mi a követkamrában e pillanatban történik azaz egyenes lelkű embernek leggyöndédebb érzéseit gyökerében marcangolja össze vissza.

A vidéki embernek nincs fogalma arról, mennyire mer vissza élni a ministerium az ország bizalmával.

Itt kellett volna lenni, és szemmel látni azt a mi történt.

Halljuk csak és épüljünk.

A jegyzőkönyv felolvasása után fel áll Mészáros Lázár hadügyminister, s jelenti hogy miután már itthon dolgait elvégezte, le fog menni az alvideki táborba, hogy ott mindent saját szemével lásson, mindenről öntapasztalása után merített tudomást szerezhessen.

Ez az éljen nemzet ekkor elkezdett dörögni, tombolni, tapsolni. És mint afféle ministerialis bizodalmi-kraval alkalmával szabad lett a vásár, a jegyes karzat is részt vett a nemzeti demonstratióban.

Hanem még ember nem czuppant úgy le az illusiok és elragadtalások egéből mint a ház arra mi ezután következett.

A ministerium a csabító kéjenczek mesterségével fogta meg a kamarát.

Az történt, hogy a hadügyminister az elragadtatás tombolása után fél síró hangon beszéde végeül, e csekélységet bigyeszté oda.

Addig pedig méltóztatnék a tisztelt ház a katonai ujoncz állításról szóló törvényjavaslatot elhalasztani! . . . .

Hogy tetszik? . . .

Ki nem látja itt a politikai hamiskártya vetést?

Ez hát az oka, hogy a hadügyminister vitézi lelke olly hirtelenében felbuzdult. . ?

Ugy képzelje az olvasó a jelenetet, melly e perczben bekövetkezett mint midőn egy sötét szobában bűn és undokság követtetik el, s a szobába hirtelenébe gyertya világ hozatik be, s a vétkek szegyénnel telve lelkileg leveretve vannak.

A közönség kívülről hallotta a riadó örömköltésokat. — A hadügyminister elmondá utolsó szavait, s ez vakító fényt vetett mindenre. — Pusztá meztelenségben állott a tény, hogy a közönség lelkéből felszakasztott nemes gerjedelmekkel, a leggyűlöletesb módon, a legboszantóbb játék üzetett.

Elhalasztani a törvényjavaslat tárgyalását!

Az olvasó az előzményekből már tudja azt, hogy mit tesz-e szó: a tárgyalást elhalasztani. Mert a tárgyalás egy pont kivételével alig igényyel többet egy órával.

A kivételes pont pedig az, hogy a kiállítandó ujonczok osztrák sereg legyen e, mint a radeckianus hadügyminister akarja, vagy pedig külön álló független magyar sereg, a millyent a ház osztályai kívánnak.

Nagyon, nagyon feszíti a ministerium a bizodalmat pengő hurokat.

Meglássa mindenki egy nagyon váratlan perczben pattanhat el.

Elhallgatva a valódi célzt, a ministerium dramai csattanással szavaztatta meg magának a kétszáz ezer honfit, s a milliokat.

Egy pár hét mulva ugyan ezen ministerek csuszékonyan állnak elő, s kimondatják az Olasz beavatkozást.

Ezt már versmerczoltuk.

Jő a másik csapás: hogy a legszebb illusiokban a haza megmentésére adatott katonaság csak ollyan lesz, mint a régi katonaság.

Osztrák zászló alá fogják őket összegyűjteni. Osztrák zászló alá, halld ezt magyar nemzet, osztrák zászló alá! azon zászlók alá, melly már a bécsi szabad elvűeknek sem kell, mellyet az odavaló jobb lelkűek is elvetnek, s melly e perczben csak a reactio, a camarilla, s a szlávcsászárság kitűzött színe.

De a ház akkor ezen allatomosságokat észre vette, s minden ministerialis szelleme daczára a nemzetet sértő ministeri javaslatot elvetette.

A ministerium e kudarcot nem tudta elviselni, és kapta magát át tért a tunnelszerű politikára a cselofogásokra.

Egy titkos ülés következtében a ház beleegyezett, hogy e javaslat tárgyalása aug. 8, vagy 9-dikére elhalasztassék . .

Augusztus nyolczadika holnap lesz, a ministerek meg vannak fogva, — nem tudják hol a fejök, — az aspiktusok úgy mutatkoznak, hogy ha a ház e javaslatot holnap tárgyalni kezdené, a hadügyminister lelki ohajtása a svarczgelbismus egy határozattal le volna pofozva.

E perczben, azonban miként a francia dramákban a ministerium egy jó eszmére, bukkan.

Menyköbe, hát ha még egyszer sikerülne egy éljenző jelenettel ezeket a mozlem módra hívó táblabírákat elbolondítani?

Dictum factum.

Mészáros fellép, mint ki a haza iránt egy nagyszerű köteleességet akar teljesíteni . . . A kamra tapsol, — s csak midőn örömmámorából eszmél fel akkor látja, hogy csufot üznek vele, hogy a hadügyminister azon szörnyeteg áron akar lemenni a táborba, ha a ház s az összes magyar nemzet legforróbb imádsága a magyar hadsereg ügye ismét, még pedig bizonytalan időre messze, és messze elhalasztassék! —

Két czáfolhatlan tény áll előttünk:

A ministerium osztrák serget óhajtott; a ki nem hiszi olvassa meg a kormány javaslatát.

Másodszor a kamra roppant többsége magyar hadserget követel. Ott van a ki nem hiszi, olvassa meg a középponti bizottmány jelentését.

A ministerium e legsarkalatosb kérdésben le van verve, le van kazupolva, tökéletesen meg van suvasztva.

De a hatalom olly kedves kezökben, hogy azért képesek feláldozni azt a mi most a legdrágább, az időt.

Most az időt vesztegetni! Ha ezelőtt néhány esztendővel azt mondták Magyarország perczei drágák . . mit mondjuk Magyarország perczeiről e pillanatban?

Lehetne-e a perczek drágasága tekintetében a mostani, s akkori idők közt még csak az arányt is feltalálni?

Elhalasztani az ügyet, s csak azért mert Mészárosnak épen most jött kedve lemenni az al-táborba?

Nem kezzel fogható itt a rejtett cél? . . .

Bizalom szavazó publicum jer Pestre, és borulj le nagy embereid előtt.

Szerkesztő!

Mondja el ön e lapokban, miképen bizhatnak a lelkes hazafiak, kik a becsület zászlója alá sereglenek egybe, megmentendők a hont a véstől, s viszaszerzendők a kényelemszeretőknek a rendet és csendet, mondja el ön e lapokban miképen bizhatnak a kormány ünnepélyes nyilatkozataiban.

Mult szombaton, reggeli öt órákor, egyszerre parancs adatik, hogy a kaszárnya kapui bezáraszanak, a Thurszki-ezred harcosai a folyosókra parancsoltatnak ki.

Itt ön, szerkesztő, ki az új Europa szép jövődjét azon alapon hiszi megszerzendőknek, hogy ezután a katonák nem lesznek az önkénynek eszközei, hogy velök nem lehetend úgy bánni mint bánunk a fegyverrel, mely a barátot úgy, mint ellent egyiránt sujhatja — itt ön, szerkesztő azt hiszi, hogy a kapuk bezáratása után, valami dicső dolog történt. —

Hallja csak e dicső dolgokat.

Bezárva a kapuk, előhozatik a deres, melyről ama híres regényben a Közlönyben, meg van írva: hogy felvitetett a padlásra, a régiségek tárába, mint más kinzó eszközök, melyeket a Múzeumokban itt ott láthatunk.

Ön azt hiszi szerkesztő, hogy a deresi tán dohányt vágni hozták elő.

Nem biz az, ráfektették a szegény legényt, mellé állott két kaplár, előkerestek néhány suhogó mogyorópálcát, és lön kebellázító violentia az emberiségen.

Puffogás és kínos kiáltozás.

Azonban történik vala, hogy a második emeletben az önkényes-seregből egy csapat tanyáznék. —

Az önkényesek lejöttek: a puffogás nagyobb volt mint mikor a bakaköpenyt porozzák, a kiáltás keservesebb mint mikor a bakancsos otthon hagyott kedvesénél egy zokogóst énekel.

Hát bizony botoztaták ott az embereket.

Az önkényesek ekkor az executortisztnek könyörögve könyörögtek, ne botoztatná az ember fiát.

És midőn a könyörgésnek semmi foganatja nem volna, az ifjaknak eszükbe jutott, miképen szokás 1848ban az önkény és törvénytelenységnek ellent állani.

Jó példa volt az a marcziusi?

És kicsinben, lön megpróbálása azon hathatós szernek.

Nincs gyönyörűsebb dolog, mint a rövid procedura. A tiszték a rendet és törvényt tulhág-ták, s a közvitézek utánozták a jó példát s a kinlódókat egy rohanással megszabadították.

Persze, hogy az ilyen casusoknak hoszuságos következtetései vannak. A tisztéknek fel kell tartani az auctoritást.

Pedig előbb való volna, ha a törvények auctoritása tartatnék fenn.

A tiszték olyan formán nyilatkoznak. — A bot el van törölve az önkényteseknél, de a sorkatonaságnál nincs.

És hogy a sorkatonaságnál az van eltörölve, hogy a pálcát ne viselje az oldalán a kaplár. de azért nem következik, hogy a pálcát ne viselhesék a közlegénynek, nem ugyan az oldalokon hanem ott a hová nekik oda teszik.

Vanok logikák, melyek stb.

Ezen felvilágosítás után azon kérdés jött szőnyegre, kinek volna ezen logica ellen kifogása.

Akadtt kettő, ki felszólalt, hanem ezek azonnal az aristomba sipirczoltak. — Estére pedig az arisztomból Budára a várfogságba.

Igy járnak azok, kik nagy bizodalommal úgy hisznek, a Közlöny hivatalos értesítéseinek, mint az Evangeliumnak.

Szerkesztő, kutya van a kertben. Igaza van önnek, hogy a világ fejedelmei nagyon félnek attól, hogy a katona gondolkozni mer. Nagyon szeretnék azt a régi módot. Ah be jó idők voltak azok, midőn kevesek kényelmeért százezrenként adák oda vérüket, az oda adottak pedig azt gondolták, hogy ők a hazát és szabadságot védelmezik.

Kérges Benedek.

A mai ülésben arról tanácskoztak, hogy a státus a vallásfelekezetek számára állítson-e külön elemi iskolákat? A cultusminister elvei a közös iskola felé gravitálnak, de azt tartja, hogy most ez elvek alkalmazása veszélyes rázkódtatásokat idézne elő.

A cultusminister bevallotta, hogy az ő elvei veszélyesek.

És a táblabirópárt a veszély rémképét állítja föl akkor, midőn a forradalom elveit minden ürügy nélkül megcsalni nem meri, — és a külön iskolát pártolja.

No de vigasztalódjunk, hisz azt mondják a külön iskola lépeső a közös iskolára. — Ez a tétel a mai rendelkezés csak eszköz. — Rettenetes száraz idő jár a táblabiró-politikára okok dolgában. —

Engedjék meg uraim, hogy a cultusminister szerelmes naiv kifejezését használva, — bámulására készüljek amaz, milyen lehet az az önk elemi iskolában tanítandó lutheránus, kálvinista, papista, stb. abc természettan stb.

Csanád.

Szerkesztő!

Kutya van a kertben.

A nagybányai bányakerületben a pénzügyi ministerium által bányabirói törvényszék fog felállítani.

Az elnökségre, mint suttogásból hallatni, olly egyén van kiszemelve, ki mit schlegel und eisen ütötte a magyar érdekeket, egy tizenhárom próbás schvarzgelber.

Már a bányarészvényesek egyesületi gyűlésében, hova mint contra signatura toltta be magát, bőségesen ki mutatta, hogy magyar érzelme nem nyom egy denárt.

És a lisztes assessor urat most ismert trangu-si tapintattal elnöki székbe szándékoznak ültetni.

Glück auf magyar bányászat!

Örülj Lobkovicz szellemü bureancratia, hogy az igazság mérlege dicső magadszörű embernek körmeiközé került.

Jaj neked szegény bányásznép, ki az igazságot rég szomjazád.

Nagy a nyereség, mely bennünket ért.

Egy személyben bányászt, maschinistát mólárt, botanitust, kertészt, lóidomárt, tudóst és bírórt nyertünk.

Glück auf!

Éljen az ezermester, és camelia tenyésztő.

Még csak egy Sermáge-féle választás kell, aztán kész az igazság schachtja, bezzeg kiálthat akkor de prafundis a bányászság!

Búcsucsök neked magyar nyelv és nyilvánosság.

Idvezlünk nyílt marku igazság!

Erre is elmondhatja a Nagybányai híres „Kiunságifí“

Punelume si világ.

Soha nu foszt igazság.

Dehogy nu; bizony nu!

Telebe.

Tisztelt szerkeztő ur!

Rövid leszek csak tény irók. — Tegnap Bécsből Grétzbe jövén, a véletlen azon vendéglőbe hozott, hol „Hochdieselben“ — mint a zágrábi ujság mondja — az Exbán is, ki már tegnapelőtt érkezett oda — szállott. Ő kegyelme a színházban is volt, de mint egy Vetter mondá, nem is vigyázott az előadásra, hanem mindig eszmélkedvén bizonyosan a magyar rontását füzte ki.

Valóban csodálandó, minő rokonszenvvel viseltetnek iránta! — A színházból haza jövén — miután gróf Szapáry Ignácot meglátogatta volna, a po'gárok küldöttsége jött hozzá, kihoz ekképen nyilatkozott: „Polgárok! Barátim! Nem vagyok szónok (azt elhiszem) de hála Istemnek van annyi szavam őszinte s tiszta (háháhá) érzelmimet kifejeznem. Higyjék el (ha tudnák hány-szor hazudott már!) csak addig maradok a horvátok vezére, míg a királyhoz (czár talán?) hűk maradnak. — Ha a mult sötét időkben jól ment dolgunk (felségesen ment az igaz!) miért ne most, midőn világosság lön? (hát denevérek is örülnek a napfénynek?) E házban születtem; e házban élt atyám is; e ház az ausztriai! tudom egy sincs köztünk (szólót kivéve) ki érte halni kész nem volna.

Ne higgyenek, sem a panslavismus, sem a reactoról szóló vádakra! Minden embernek (kivált ilyeneknek) vannak ellenségei. A' horvátoknak nincs más ohajtása mint szabad, s az ausztriai házhoz (oder was!) hű lenni. (Most jön a java). Barátim győzni fogunk, győznünk kell, hisz az igazság (az ám! kivált az i nélküli) részünkön van.

Erre szünni nem akaró Vivát, Hoch és Zsivio következett; míg a zene lent az utcán üzé működését. Erre az utcán állók is elkezdtek zsi-viozni. Jelasich uram ezt alig várva, gyertyát ragad, erkélyre rohan, míg végre számtalan hajlongás után így szólott: „Testvérim! steyerek! Mit mondani akartam, azt a tisztelt őrseregnek már megmondtam, (igaz! jól megtanulta lezckéjét, most Bécsben is ehez hasonlót mondott, sőt tovább is mert menni, és elvei mellett „Hoch das einige Deutschland-ot is mondani). Minden ház tolmácsolhatja érzelmimet. De hisz azt elégszer mondanom nem lehet! Hogy tehát viszont értsük magunkat, tudjátok, hogy a' horvát nem akar mást, mint egy nagy, dicső és hatalmas Ausztriát! S miután ugyanezt ti is akarjátok, ne felejtkeztek a horvátról, sem arról, ki nevében hozzátok szól.“ — Mint ma hallám, nem is hangzott el a pusztában szava, mert ígérték neki segedelmet. Annyi bizonyos, hogy ma mintegy tíz határört látván, s kérdezvén miéért jöttüket, azt mondák, hogy katonai czipőt transportálnak Zágrábba. Már nem tudom horvát v. steyer pénzért-e?

Remélvén, hogy egyszerű de igaz tudósítasomat tisztelt lapjában közölni fogja, maradok tisztelt szerkesztő urnak szolgálja

Graetz, aug. hó 2-kán 1848.

Gráner Mihály.

Aug. 7.

„Mit csinál az a regnicolaris commissio, mely az unio részletes kérdéseinek megoldására küldetett ki?“

Ezt kérdi képviselő mint proletarius, a nagyreményü commissio pedig hallgat, s ennél tán okosabbat nem is tehet, hogy az Isten panaszképen ne vegye.

Hanem e hallgatás mellett is — mely már Kossuth türelmét is kifárasztá, mint ez egyik utóbbi beszédjében tett nyilatkozatából világos — eleget tudunk róla, miképp azt kívánjuk neki hogy bár soha meg se is szólalna.

Avatott és avatatlan a legsavanyubb képet csinál, valahányszor e két testvérhon táblabíráiból alakult commissio munkáladásáról van szó, de hallottunk egyszersmind szomorú kifakadásokat, csüggeteg nyilatkozatokat és ama zárt ajtóknál működő bizottmány szelleméről, mellyek a legrosszabb sejtelmeket keltenek.

És keblünket egy, e viszálydulta hon anny balesetei közt is nem ért fájdalom futja át, ha látjuk, hogy az édes testvérhon sem képes levetközni az önzés sárga színét, ha halljuk, hogy magyar nyelvet beszélő véreink sem tudják fel-fogni a közös haza, ez egyesült nagy magyarföld szent érdekeit, és követelésekkel állanak elő, mellyek az egybeolvadás eszméjét satyrává teszik, kívánatokat tolnak elő, mellyek az uniot dissolutióvá változtatják.

És miért? Tán mert hiányosak az anyahon törvényei? tán nem egyeznek intézkedései a szabadság, egyenlőség, és testvériség elveivel? avagy tán tulszárnyalta, a volt Erdély műveltsége, a Magyarországot s ezért akar külön apellatorium forumot Kolosvárt, ezért akar k. táblát Vásárhelyt s tán flokkincstárt Szebenben?

Oh! nem! particularis érdek, localis szűkkeblü politica s hivatalvadászati féltékenység rugója mindennek.

Mi lesz Kolosvárból, ha a gubernium helyébe mit se kapunk? e kérdés által szült aggodalom egyik fő-szülőoka amaz idétlen követeléseknek.

Mi lesz belőlünk, fiainkból, testvéreinkből vejeinkből, ipjainkból sógorainkból, komáinkból és unokáinkból, szóval egész familiánkból, ha nem lesz egy fő-dicasterium Kolosvárt, hová őket per patrocinium affinitatis elhelyezzük? Ez a másik indok, melly mellett egy öszvesógorosodott nemesség harczol.

Mi lesz házainkból, majorjainkból, mellyeket Erdély fővárosában vettünk és építettünk, mi lesz jóságainkból Kolosvár körül, ha ez megszűnik az inditum Gubernium fészke lenni?

Ez a harmadik ok, mellyet hangoztat magában a kolosvári spisburger s erős aristokrata, míg fennen csak a haza érdekét vallja elsőnek.

Ösmerjük e fajt büncibe és erényeiben.

De az istenre, a magyarok istenére kérünk titeket romlatban fiai királyhágon tuli megyéknek, ne hagyjátok szemeiteket a még élő bureaucratia, az uralkodó nyárspo'gárság hamis képei által félrevezettetni, ne engedjétek lelkesüléstököt egy önérdékét tekintő faj eszközeivé törpülni!

Reátok pedig, kik a szász ármányok malmára vizet vezettek, gondunk leend, és — árva lelkünkre mondjuk — szavaink élesebbek leendnek a kétélű törnél, és élesebbek a rágalom nyelvénél.

Ki egy hon érdekével, jövőjével játszik, az ki-méletet nem érdemel.

E tárgyra még visszatérünk.

Csernátoni.

Walhalla.

Frescokép a 2-dik vakablakban.

Az 1834-dik országgyűlés szétveretett; e perczben kezdődik Erdély demoralisatioja.

Átok, a nemzet átka azokra, kik megfertőztették a hazát.

E szentségtelenitők közt mint rémváz tűnik föl egy ember, kit a galíciai vérszelindek névről ismer a történet.

S ha borzadalmas visszataszítóan akarnánk valakit korunk történetében lefösteni, azt mondanák: forduljatok el tőle, mert megmérgez tekintete, megdögmirigyez lehelete; nem tudjátok-e, hogy olly tettei vannak, mint annak, ki öt forintot adott a parasztlengyelnek egy nemes lengyel fejeért.

A jó ugy mint a rosz, magában egyedül, elszigetelten hatástalan, s az állodalom felemelésére, vagy megromlására csak nem elégtelen.

Krisztus a tizenkét apostol nélkül, mit sem tehetett volna.

A rosznak megvan kovásza, s pokolban az ördögök közt is van fokozat.

S eunyi előszóul elég.

* * *

Valamellyik római író azt mondja: a nagy és kis ország közt az a különbség, hogy a kis országban mindig, nagyban soha egyes család nem zsarnokolhat.

S e tekintetben az utolsó évtizedben Erdély a föld egyetemén a legkisebb ország volt.

Mi recriminálni nem akarunk, de a reactionalisták multját nem titkoljuk, — s jelenlegi tettek felett örködünk, s tehetségünk szerint a nyilvánosság ostorával közikebe csördítünk.

Mi szerencsétlenek valánk 1847-ben egyes család zsarnoksága alatt nyögni annyira, hogy megszegyeníté a doriak, orsiniak s mallipierik hatalmát.

A legögösb aristocrata, ki Bethlen Gábor ivadékának szereti magát becsempészni, boldognak érzi magát, ha a Kolosvári Saint-Dizier hotelbe adott estélyen harlequini szerepben bolondistókozhatott.

Albano Zindi, a hatalmas cigányherczeg örömeiben béréből ugrott ki, ha kegyelmesen megengedetett, hogy St.-Dizier hotel Foucheja, vagy chiffinche legyen, s büszke öntudattal sajnálkozva nézte le a nagy Radnothhhfáhhy Nagy Sámuel, hogy ő csak a ház komoly pipatöltő Beczkója, kinek néha megengedetett hazugságformában igazat mondani.

Szóval, és nagyon kevés kivétellel — nem volt halandó, ki ha szerencsés volt levetett saruval a st. Dizier palotába bejutni, el ne mondta volna: uram nem vagyok méltó, hogy bemerjek házadba, hanem csak egy szóval monl, én leszek a te jobbágyod.

Mint már említők, a demoralizatio az 1834 ki országgyűlés szétveretése utáni perczen kezdődött és non plus ultráját a 47 ki országgyűlés — mit Józsi-ka-gyűlésnek neveznek — folytán érte el.

Egy mogorva férfi, ki csak fájdalmában nevetett — teljes kir. hatalommal, albai arczzal és modorral, geszleri makacssággal, cabreai önféjűséggel, dugszadagon szórva a pénzt a megvesztegetésre s kisszerű terrorismussal hatva a meg nem vesztegethetőkre, körülvéve hízelgő tányérnyaló seregtől, — jelent meg Kolosvártt.

Igy arczképezve mindenki Borgia Sándor ronát gyaníthatja, kinek jézsuitai működése teremte a Saint-Dizier-házat, mellynek átkos befolyása a legborzasztóbban demoralizálta Erdélyt s alakította az 1847 ki országgyűlést, melly szenyfoltja az kitörülhetetlenül Erdély történetének.

Midőn mártius után a pártok kibékültek, ígértük, hogy feledni fogjuk a multat.

Igen uraim! mi szavunkat tartjuk, ha önök nem akarják vala a jelenben kiöletni a magyart. Telebe.

H I R D E T É S E K.

Megjelent s kapható

E m i c h Gusztáv nemzeti könyvkereskedésében, uri és kigyóutca szegletén a postahivatalátellenében.

Caelibatus,

irta Szabó Richard,

ára borit. füz. 30 kr. pp.

Franciaország.

Kilian's társánál

Pesten, a váczy utcában Parkfrieder házban, épen most jelent meg, — és minden hiteles könyvárusnál kapható:

A számkivetett titkos látásai,

irta István Pál,

8-rét füzve 20 kr. pp.

A váltóbeli adósság

felmondhatása, — és az alakítandó hitelintézet követeléseinek kiváltságos elsőbbségéről, értekezik Császár Ferencz,

nagy 8-rét 12 kr. pp.

Az adós személye meg nem ítéhető.

Székfoglaló-értekezés, mellyel 1848-iki Január 10-én, a magyar academiában tiszteleti tagul beköszöntött Császár Ferencz,

nagy 8-rét füzve 40 kr. p. p.

Rákóczi discursusai

avagy II. Rákóczy Ferencz, fejedelemnek, a magyar nemzet örökösítését tárgyazó gondolatai,

nagy 8-rét füzve 30 kr. pp.

Ellenőr.

Politikai zsebkönyv,

a pesti ellenzéki Kör megbízásából szerkeszté Bajza.

nagy 8-rét 587 oldal, füzve 3 f. 40 kr. pp.

Cs. kir. austr. szabadalmas

sérgkötők.

Harmincz évi nem csekély gyakorlatom alatt valamint az előbb, ugy a mósti szokásos sérgkötők hiányait s hibáit megismerni alkalmam volt. Ezen hiányok elhárítására czélzó minden igyekvésem és folytonos saját tapasztalásomra s figyelmemre alapult, kísérleteim a legteljesebb sikerrel jutalmaztattak; miszerint sikerült egy általam feltalált mód szerint,

rugalmas sérgkötőket

construálnom, mellyek segítségével minden ujonnan támadt sérvet (régi sérvet eddigi tapasztalatok szerint semmi sérgkötő sem gyógyít) hat, legfeljebb nyolcz hetek alatt minden fájdalom nélkül radikaliter meggyógyíthatom.

Ezen sérgkötőknél a czombszj nélkülözése mellett is fájdalom nélkül éretik el a szoros megfekvés.

Mínt hogy nekem javított sérgkötőim kiállítására a nagytekint, csász. kir. közös udvari kamara egy kizárólagos szabadalmat adott, ennél fogva hiszem, hogy elég léssen, ha minden további saját magasztalást mellözve, a sérgkötőket szükségelő szenvedők figyelmét arra kérem fordítani, miként sérgkötőim nem csak ujonnan támadt sérvet tökéletes gyógyításánál, hanem egyszersmind, mivel a sérvrészek kihágását akadályozzák, a sérvrosszak megóvására bevett hánytató szerek utáni nehéz hányásnál, görcsös köhögéseknél, lovaglóknál, nehezet emelőknél, viselőknél, vagy a szülés közt stb. a legjobb, sokszor megkísértett haszonnal, és mindenki megnyugtásával s biztossággal alkalmaztatnak a sérv kihágása előtt. — Ugyanezen mód szerint olly előkészületek is vagnak készítve, mik fájdalom nélkül a legnagyobb haszonnal alkalmaztatnak a végbéleseményeknél és az aranyérczombóknál.

Bécsben, julius 28-án 1848.

Hoffmann Fr. Zsig.

Magistere a fogorvosi tudományak a cs. k. árvaházban, volt cs. k. rendőrisébesz, polg. sébesz és szülész, a polgári lovasság osztályorvosa. Bécsben, a városban, Magasvásáron 514 sz. alatti 1-ő emeleten.

Pesten naponként található 8 órától reggel, estvei 9 óráig, lakik August 11ől utolsóig, az újvásártéren Vrányi házban Nr. 117, az 1-ő emeletben.

Megjelenik e lap MINDEN ESTE. Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder-házban). — A vidéken a postahivataloknál. EGYES SZÁM ára 3 kr. pp.

Felelős szerkesztő Pálfi Albert. — Nyomtatja és kiadja Lukács László. Országut, Kunewalder-ház.